

Ze trok de wezen onder tafel uit
en plukte ze van het balkon.
'Voorzichtig!' zei ze. 'Een olifant
kan tegen een stootje, maar een
kind is geen olifant.'
'Oké,' zeiden de wezen, en ze
denderden met hun kar de trap af.

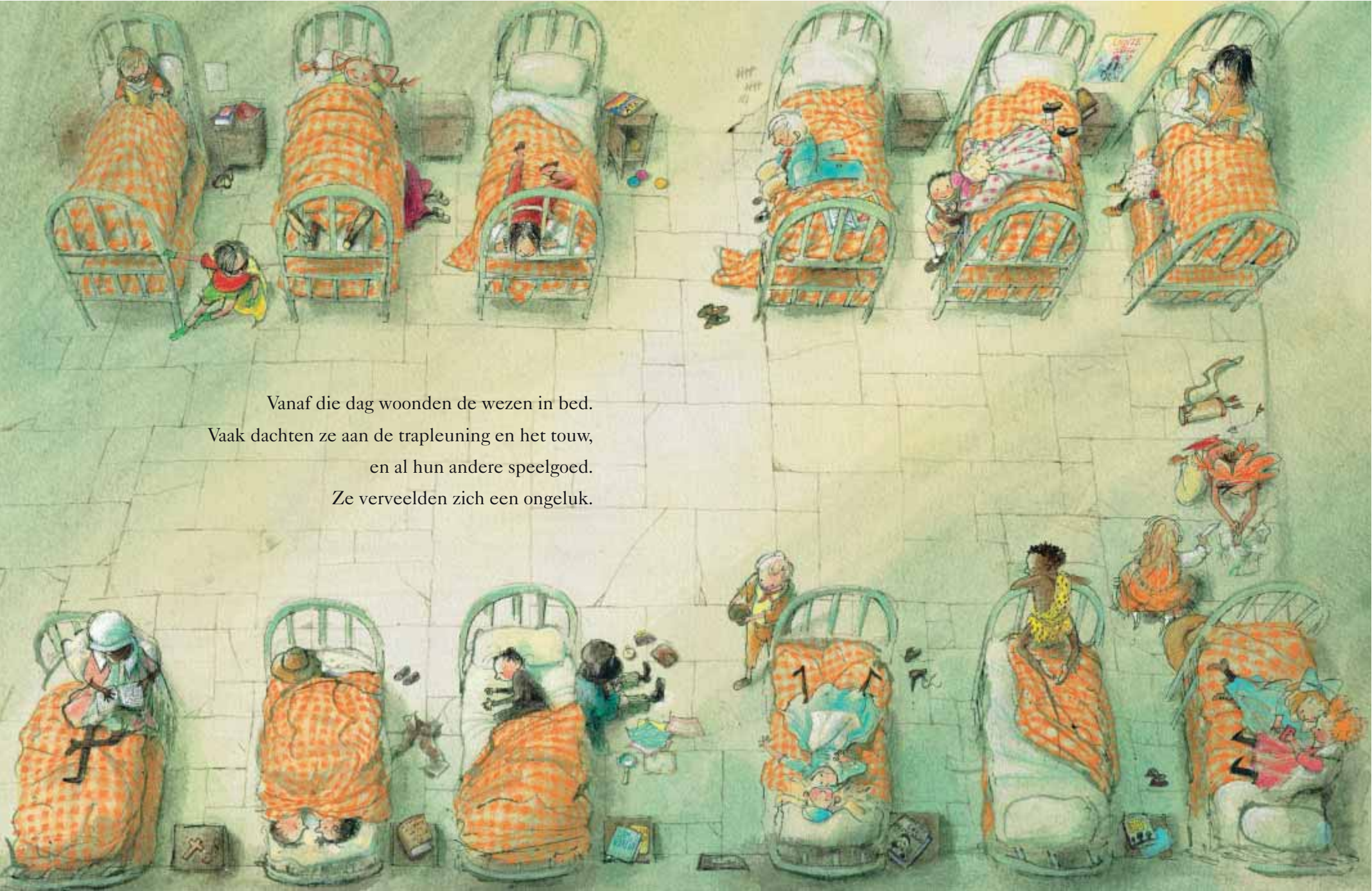

‘Nu is het genoeg!’ riep de directrice.

Ze pakte de wezen bij elkaar en bracht ze naar bed.

‘Maar we zijn helemaal niet moe,’ zeiden de wezen.

‘Dat geeft niet,’ zei de directrice. ‘Zo gebeuren er tenminste geen ongelukken. Een olifant kan tegen een stootje, maar een kind is geen olifant.’

Vanaf die dag woonden de wezen in bed.
Vaak dachten ze aan de trapleuning en het touw,
en al hun andere speelgoed.
Ze verveelden zich een ongeluk.

Op een ochtend zat er een olifant in de slaapzaal.
'Ksst! Vort!' riep de directrice. 'Straks ga je op een van mijn wezen zitten en dan is die plat.'
'Ik wil anders best helpen zoeken,' zei de olifant.
'Zoeken?' vroeg de directrice. 'Waarnaar?'

'Naar de wezen,' zei de olifant.
De directrice keek onder de bedden en achter de olifant.
De wezen waren weg.
'Misschien spelen ze op de trap,' zei de olifant.

